

There are no translations available.

Бевз Анастасія **Легенда про нікопольські скарби**

Цю легенду з великою таємничістю, під «чесне слово», розповів мені мій прадід, колихаючи на ніч. І Ви, будь ласка, нікому не розповідайте, бо слава про скарби, які зберігає земля нікопольська, може до лихих людей дійти...

Вересневим днем 1659 року Михась, козаченько юний, далекий пращур мого дідуся, побачив, як гетьман-втікач на галявині поблизу Микитинської Січі сховав свій сундук зі скарбами незліченними: золотими та срібними монетами, слитками та різнобарвним дорогоцінним камінням.

Вирішив Михась дістати сундук та хоч би одним оком зазирнути туди. Збігав він додому, лопату дістав, знаряддям розжився. І коли останні проміні сонця щезли за горизонтом, повернувся на галявину і почав копати... Рив годину, рив дві, але без результату. Озирнувся, перевіряючи, чи правильно прийшов. Все було на місті: і галявина, і дуб, і зелений дерн... Не було лише одного: сундука зі скарбом. Оскаженіло Михась копав, розширюючи яму і в ширину, і в глибину, перекопуючи крок за кроком всю галявину. Але все було марно – сундук як у воду канув! Без сил впав козаченько на землю і заснув. А вранці з новими силами кинувся шукати скарби... І день, і два шукав, і скрізь роки на це місце повертався, але так і не знайшов. На все життя для нього загадкою залишилося: де ж той сундук подівся, куди скарби щезли??? А спогади про цю історію таємничу мій пращур дітям своїм розповів та онукам, а ті розповіли її далі, своїм дітям, у легенду родинну її перетворивши... Так вона і до мого прадіда дійшла, а від нього – до мене.

І лише я, маленька дівчинка, знаючи цю легенду та історію рідного краю, своєї улюбленої Нікопольщини, розгадала цю таємницю, здогадавшись, куди ж поділися козацькі скарби! Потрапивши в український чорнозем, у родючу нікопольську землю-матінку, дорогоцінне каміння, золото та інші скарби, матеріальні здобутки козаків цього краю, перетворилися у духовне надбання, у душевні скарби та таланти сучасних нікопольців. Вони нікуди не зникли, не загубилися у віках, а просто перетворилися... Величезні червоні рубіни стали палаючими любов'ю до рідного краю серцями нікопольських краєзнавців Бориса Мозолевського, Павла Богуша та Мирослава Жуковського; золоті червонці перетворилися на працелюбні «золоті» руки Івана Ганчева, який відбудував моє місто; сині сапфіри та зелені смарагди стали очима, якими дивились на навколишній світ

нікопольські митці: художники Василь Живогляд, Віталій Валсамакі та Марк Продан, поети Лілія Матяш та Аліса Кисіль; чарівне срібро переплавилось у «срібне» перо Олександра Черкащенка, відомого нікопольського журналіста; золоті та срібні монети стали медалями за мужність та відвагу нікопольських олімпійців Костянтина Семашко, Максима Стенкового, Олени Антонової та Юрія Седих... Дорогоцінні намиста стали зеленими парками, сережки – широкими гомінкими проспектами, а найцінніший перстень перетворився на сучасну Європейську площу біля міськвиконкому. А всі великі, сяючі, прозорі алмази, яким не було ціни, перетворилися на нашу щиру подяку всім тим, завдяки кому наше прекрасне місто Нікополь живе і славиться у віках!